

“মৰমৰ সন্তানসকল – যি সংকল্প ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ্থে চলে, তাক শুদ্ধ সংকল্প বা নিৰসংকল্প বুলিয়ে কোৱা হ’ব, ব্যৰ্থ নহয়”

প্ৰশ্ন: বিকৰ্মৰ পৰা হাত সাৰিবৰ বাবে কোনটো কৰ্তব্য পালন কৰিও অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে?

উত্তৰ: মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ সেৱা (ছাৰ্ভিচ) লাগিলে কৰা কিন্তু অলৌকিক ঈশ্বৰীয় দৃষ্টি ৰাখি কৰা, তেওঁলোকৰ প্ৰতি মোহৰ ৰগ অহা অনুচিত। যদি কোনো বিকাৰী সম্বন্ধৰ সংকল্পও চলে তেন্তে সেয়া বিকৰ্ম হৈ যায়। সেইবাবে অনাসক্ত হৈ কৰ্তব্য পালন কৰা। যিমান পাৰা দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা।

ওঁম শাস্তি। আজি তোমালোক সন্তানসকলক সংকল্প, বিকল্প, নিৰসংকল্প অথবা কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ ওপৰত বুজোৱা হ’ব। যেতিয়ালৈকে তোমালোক ইয়াত আছা তেতিয়ালৈকে তোমালোকৰ সংকল্প নিশ্চয় চলিব। সংকল্প ধাৰণ নকৰাকৈ কোনো মনুষ্য এটি ক্ষণো থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া এই সংকল্প ইয়াতো চলিব, সত্যযুগতো চলিব আৰু অস্তান কালতো চলে কিন্তু জ্ঞানত আহিলে সংকল্প, সংকল্প নহয়, কিয়নো তোমালোক পৰমাত্মাৰ সেৱাৰ্থে নিমিত্ত হৈছা গতিকে যন্ত্ৰৰ অৰ্থে যি সংকল্প চলে সেয়া সংকল্প নহয় সেয়া নিৰসংকল্পই হয়। বাকী যি অদৰকাৰী সংকল্প চলে অৰ্থাৎ কলিয়ুগী সংসাৰ আৰু কলিয়ুগী মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ৰ প্ৰতি চলে তাক বিকল্প বুলি কোৱা হয় যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম হয় আৰু বিকৰ্মৰ পৰা দুখ প্ৰাপ্ত হয়। বাকী যি যন্ত্ৰৰ প্ৰতি অথবা ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ প্ৰতি সংকল্প চলে সেয়া নিৰসংকল্প হৈ গ’ল। শুদ্ধ সংকল্প সেৱাৰ প্ৰতি হয়তো চলে। চোৱা, বাবা ইয়াত বহি আছে তোমালোক সন্তানসকলৰ তত্বাৱধান লোৱাৰ অৰ্থে। তেওঁৰ সেৱা কৰাৰ অৰ্থে মা-পিতাৰ সংকল্প নিশ্চয় চলে। কিন্তু এই সংকল্প, সংকল্প নহয় ইয়াৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম নহয় কিন্তু যদি কাৰোবাৰ বিকাৰী সম্বন্ধৰ প্ৰতি সংকল্প চলে তেন্তে তেওঁৰ বিকৰ্ম অৱশ্যে হয়।

বাবাই তোমালোক সন্তানসকলক কয় যে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ সেৱা লাগিলে কৰা কিন্তু অলৌকিক ঈশ্বৰীয় দৃষ্টিৰে। তাত মোহৰ ৰগ অহা অনুচিত। অনাসক্ত হৈ নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰা উচিত। কিন্তু যিসকল ইয়াত থাকি কৰ্ম সম্বন্ধত থাকি সেয়া খণ্ডন কৰিব নোৱাৰে তেতিয়াও তেওঁলোকে পৰমাত্মাক এৰিব নালাগে। হাতত ধৰি থাকিলে তেতিয়া কিবা নহয় কিবা পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। এতিয়া এয়াতো প্ৰত্যেকে নিজক জানে যে মোৰ কোনটো বিকাৰ আছে। যদি কাৰোবাৰ এটাও বিকাৰ আছে তেন্তে তেওঁ দেহ-অভিমানী নিশ্চয় হ’ল, যাৰ বিকাৰ নাই তেওঁ হ’ল দেহী-অভিমানী। কাৰোবাৰ যদি কিবা বিকাৰ আছে তেন্তে তেওঁ নিশ্চয় শাস্তি ভোগ কৰিব আৰু যিসকল বিকাৰ ৰহিত, তেওঁলোক শাস্তিৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। যেনেদৰে চোৱা কিছুমান সন্তান আছে, যাৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ একোৱে নাই তেওঁলোকে বহুত ভালদৰে সেৱা কৰিব পাৰে। এতিয়া তেওঁলোকৰ বহুত জ্ঞান বিজ্ঞানময় অৱস্থা। তেনেকুৱাসকলকতো তোমালোক সকলোৱে ভোট দিব। এতিয়া এয়াতো যেনেকৈ মই জানো তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও জানা, ভালক সকলোৱে ভাল বুলি ক’ব। যাৰ কিবা ক্ৰটি থাকিব তেওঁক সকলোৱে তেনেদৰেই ভোট দিব। এতিয়া এইটো নিশ্চয় হ’ব লাগে যাৰ কিবা বিকাৰ আছে তেওঁ সেৱা কৰিব নোৱাৰে। যিজন বিকাৰ ৰহিত তেওঁ সেৱা কৰি আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব পাৰিব সেইবাবে বিকাৰৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ জয়ী হোৱা উচিত, বিকল্পৰ (নেতিবাচক সংকল্পৰ) ওপৰত সম্পূৰ্ণ জয়ী হোৱা উচিত। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰা সংকল্পক নিৰসংকল্প বুলি ধৰা হ’ব।

প্ৰকৃততে নিৰসংকল্প অৱস্থা তাকেই কোৱা হয় যেতিয়া সংকল্প নচলেই, দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম হৈ যায়, সেয়াতো অন্তত যেতিয়া তোমালোকে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি গুচি যোৱা, তাত দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম অৱস্থাত, তেতিয়া কোনো সংকল্প নচলে। সেই সময়ত কৰ্ম অকৰ্ম দুয়োটাৰ পৰা উপৰাম অকৰ্মী অৱস্থাত থাকা।

ইয়াত তোমালোকৰ সংকল্প নিশ্চয় চলিব কিয়নো তোমালোকে গোটেই বিশ্বক শুদ্ধ কৰাৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছা সেয়েহে তাৰ বাবে তোমালোকৰ শুদ্ধ সংকল্প নিশ্চয় চলিব। সত্যযুগত শুদ্ধ সংকল্প চলা বাবে সংকল্প, সংকল্প নহয়, কৰ্ম কৰিও কৰ্মবন্ধন সৃষ্টি নহয়। বুজিলা। এতিয়া কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গতিকে পৰমাত্মাইহে বুজাব পাৰে। তেৱেঁই বিকৰ্মৰ পৰা পৰিত্ৰাণ কৰোঁতা যিয়ে এই সংগমত তোমালোকক পটাই আছে সেইবাবে সন্তানসকলে নিজৰ ওপৰত বহুত সাৱধান হোৱা। নিজৰ হিচাপ-নিকাচকো চাই থাকা। তোমালোক ইয়ালৈ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিবলৈ আহিছা। এনেকুৱাতো নহয় ইয়ালৈ আহিও হিচাপ-নিকাচ সৃষ্টি কৰি থাকিবা তেতিয়া শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। এই গৰ্ভ কাৰাগাৰৰ (জেইলৰ)

শাস্তি কোনো কম নহয়। সেইবাবে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এইটো লক্ষ্য বহুত উচ্চ সেইবাবে সাৱধানৰে চলা উচিত। বিকল্পৰ ওপৰত নিশ্চয় বিজয়ী হোৱা উচিত। এতিয়া তোমালোক কিমানলৈ বিকল্পৰ ওপৰত বিজয়ী হৈছা, কিমানলৈ এই নিৰসংকল্প অৰ্থাৎ দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম অৱস্থাত থাকা, এয়া তোমালোকে নিজকে জানি থাকা। যিয়ে নিজক বুজিব নোৱাৰে তেওঁলোকে মপ্পা, বাবাক সুধিব পাৰে কিয়নো তোমালোকতো তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰী হোৱা, তেতিয়া তেওঁলোকে ক'ব পাৰে।

নিৰসংকল্প অৱস্থাত থাকিলে তোমালোকে কেৱল নিজৰেই নহয় যিকোনো বিকাৰীৰ বিকৰ্মক প্ৰতিৰোধ কৰিব পাৰা, কোনো কামাসক্ত পুৰুষ তোমালোকৰ সন্মুখত আহিলে, তেতিয়া তেওঁৰ বিকাৰী সংকল্প নচলিব। যেনেকৈ কোনোবা দেৱতাসকলৰ ওচৰলৈ গ'লে তেতিয়া দেৱতাসকলৰ সন্মুখত তেওঁ শান্ত হৈ যায়, তেনেকৈ তোমালোকো গুপ্ত ৰূপত দেৱতা হোৱা। তোমালোকৰ আগতো কাৰো বিকাৰী সংকল্প চলিব নোৱাৰে, কিন্তু এনেকুৱা বহুত কামাসক্ত পুৰুষ আছে যাৰ কিবা সংকল্প যদি চলে তেতিয়াও আক্ৰমণ কৰিব নোৱাৰিব, যদিহে তোমালোক যোগযুক্ত হৈ থিয় হৈ থাকা তেতিয়াহে।

সন্তানসকল চোৱা, তোমালোক ইয়ালৈ আহিছা পৰমাত্মাক বিকাৰৰ আহুতি দিবলৈ কিন্তু কোনো কোনোৱে এতিয়াও নিয়মানুসৰি আহুতি দিয়া নাই। তেওঁলোকৰ যোগ পৰমপিতাৰ লগত যুক্ত হোৱা নাই। গোটেই দিন বুদ্ধিযোগ ইফালে সিফালে গৈ থাকে অৰ্থাৎ দেহী-অভিমানী হোৱা নাই। দেহ-অভিমানী হোৱা বাবে কাৰোবাৰ স্বভাৱত প্ৰভাৱিত হৈ যায়, যাৰ কাৰণে পৰমাত্মাৰ সৈতে প্ৰীতি ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে অৰ্থাৎ পৰমাত্মাৰ অৰ্থে সেৱা কৰাৰ অধিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে যিসকলে পৰমাত্মাৰ পৰা সেৱা লৈ পুনৰ সেৱা কৰি আছে অৰ্থাৎ পতিতক পাৱন কৰি আছে তেৱেঁই মোৰ সঁচা দৃঢ় সন্তান। তেওঁ বহুত উচ্চ পদ লাভ কৰে।

এতিয়া পৰমাত্মা স্বয়ং আহি তোমালোকৰ পিতা হৈছে। সেই পিতাক সাধাৰণ ৰূপত নাজানি কোনো প্ৰকাৰৰ সংকল্প উতপন্ন কৰা মানে বিনাশ প্ৰাপ্তি হোৱা। এতিয়া সেই সময় আহিব যেতিয়া 108 স্তোন গংগাই সম্পূৰ্ণ অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিব। বাকী যিসকলে নপঢ়িব তেওঁলোকেতো নিজকে ধ্বংস কৰিব।

এয়া নিশ্চয় জানিবা যে যিয়ে ঈশ্বৰীয় যন্ত্ৰত লুকাই কাম কৰে তেওঁক অন্তৰ্যামী বাবাই চাই থাকে, তেওঁ আকৌ নিজৰ সাকাৰ স্বৰূপ বাবাক সাৱধান কৰোৱাৰ অৰ্থে প্ৰেৰিত কৰায়। সেয়েহে কোনো কথা লুকুৱাব নালাগে। যদিও ভুল হয় কিন্তু সেয়া কৈ দিলেহে আগলৈ হাত সাৰিব পাৰিবা, সেইবাবে সন্তানসকল সাৱধান হৈ থাকিবা।

সন্তানসকলে প্ৰথমতে নিজক বুজিব লাগে যে মই কোন হওঁ, মই কি (হোৱাট আই এম)। “মই” বুলি শৰীৰক কোৱা নহয়, ‘মই’ বুলি কোৱা হয় আত্মাক। মই আত্মা ক’ৰপৰা আহিছোঁ? কাৰ সন্তান হওঁ? আত্মাই যেতিয়া এইটো গম পাই যাব যে মই আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান হওঁ তেতিয়া নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে আনন্দিত হৈ যাব। সন্তানসকল তেতিয়া আনন্দিত হয় যেতিয়া পিতাৰ বৃত্তিক (অকুপেশ্বনক) জানে। যেতিয়ালৈকে সৰু হৈ থাকে, পিতাৰ বৃত্তিক নাজানে তেতিয়ালৈকে ইমান আনন্দিত হৈ নাথাকে। যেতিয়া ডাঙৰ হৈ যায়, পিতাৰ বৃত্তিৰ বিষয়ে গম পাই যায় তেতিয়া সেই নিচা, সেই আনন্দ বাঢ়ি যায়। গতিকে প্ৰথমে তেওঁৰ বৃত্তিক জানিব লাগে যে আমাৰ বাবা কোন? তেওঁ ক’ত থাকে? যদি কয় যে আত্মা তেওঁৰ মাজত বিলীন (মাৰ্জ) হৈ যাব তেনেহ’লেতো আত্মা বিনাশী হৈ গ’ল তেতিয়া আনন্দ কাৰ থাকিব।

তোমালোকৰ ওচৰত যিসকল নতুন জিঞ্জাসু আছে তেওঁলোকক সোধা উচিত যে তোমালোকে ইয়াত কি পঢ়া? ইয়াৰ দ্বাৰা কি পদমৰ্যাদা (ষ্টেটাচ) পোৱা যায়? সেই কলেজততো পঢ়োঁতাসকলে কয় যে আমি ডাক্তৰ হৈ আছোঁ, ইঞ্জিনীয়াৰ হৈ আছোঁ... তেন্তে তেওঁলোকক বিশ্বাস কৰিবা নহয় যে এওঁলোকে যথায়থ পঢ়ি আছে। ইয়াতো বিদ্যাৰ্থীসকলে কয় যে এয়া দুখৰ জগত যাক নৰক, হেল অথবা আসুৰি জগত (ডেভিল ৱৰ্ল্ড) বুলি কোৱা হয়। তাৰ বিপৰীতে হৈছে ‘হেভেন’ অথবা দৈৱী বিশ্ব (ডেইটী ৱৰ্ল্ড), যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এয়াতো সকলোৱে জানে, বুজিবও পাৰে যে এয়া সেই স্বৰ্গ নহয়, এয়া নৰক অথবা দুখৰ জগত, পাপ আত্মাসকলৰ জগত সেইবাবেতো তেওঁক আহ্বান কৰে যে আমাক পুণ্যৰ জগতলৈ লৈ ব’লা। গতিকে এই সন্তানসকল যিসকলে পঢ়ি আছে তেওঁলোকে জানে যে আমাক বাবাই সেই পুণ্যৰ জগতলৈ লৈ গৈ আছে। সেয়েহে যিসকল নতুন বিদ্যাৰ্থী আছে তেওঁলোকে সন্তানসকলক সোধা উচিত, সন্তানসকলৰ দ্বাৰা পঢ়া উচিত। তেওঁলোকে নিজৰ শিক্ষক অথবা পিতাৰ বৃত্তিৰ বিষয়ে ক’ব পাৰে। পিতাই জানো নিজৰ প্ৰশংসা নিজে বহি কৰিব, শিক্ষকে নিজৰ মহিমা নিজে শুনাৰ জানো! সেয়াতো বিদ্যাৰ্থীয়ে শুনাৰ যে এইজন শিক্ষক এনেকুৱা, সেইবাবে কয় – বিদ্যাৰ্থীয়ে শিক্ষকক প্ৰত্যক্ষ কৰায় (ষ্টুডেন্ট স্ব’জ্ মাষ্টাৰ)। তোমালোক সন্তানসকলে যি ইমান পাঠ্যক্ৰম (কোৰ্চ) পঢ়ি আহিছা, তোমালোকৰ কাম হ’ল

নতুনসকলক বুজোৱা। বাকী শিক্ষকে যিয়ে বি.এ., এম.এ. পঢ়াই আছে তেওঁলোকে বহি নতুন বিদ্যার্থীক এ.বি.চি. শিকাব জানো! কিছুমান বিদ্যার্থী ভাল বুদ্ধিমান হয়, তেওঁলোকে আনকো পঢ়ায়। তাৰ ভিতৰত মাতা গুৰুতো প্ৰসিদ্ধ। এয়া হ'ল দেৱী ধৰ্মৰ প্ৰথম মাতা, যাক জগদম্বা বুলি কয়। মাতাৰ বহুত মহিমা আছে। বেংগলত কালী, দুৰ্গা, সৰস্বতী আৰু লক্ষ্মী এই চাৰিগৰাকী দেৱীৰ বহুত পূজা কৰে। এতিয়া এই চাৰিগৰাকীৰ বৃত্তিকতো জনা উচিত। যেনেকৈ লক্ষ্মী, তেওঁতো হৈছে ধনৰ দেৱী (গড়েচেচ অফ ৱেল্থ)। তেওঁতো ইয়াতেই ৰাজত্ব কৰি গৈছে। বাকী কালী, দুৰ্গা আদি এয়াতো সকলো এওঁৰে নাম ৰখা হৈছে। যদি চাৰিগৰাকী মাতা হয় তেন্তে তেওঁলোকৰ চাৰিজন পতিও থকা উচিত। এতিয়া লক্ষ্মীৰ পতি নাৰায়ণতো প্ৰসিদ্ধ হয়। কালীৰ পতি কোন? (শংকৰ) কিন্তু শংকৰকতো পাৰ্বতীৰ পতি বুলি কয়। পাৰ্বতী কোনো কালী নহয়। বহুত আছে যিসকলে কালীক পূজা কৰে। মাতাক স্মৰণ কৰে কিন্তু পিতাৰ বিষয়ে নাজানে। কালীৰতো হয় পতি থকা উচিত নহ'লে পিতা থকা উচিত কিন্তু সেয়া কোনেও নাজানে।

তোমালোকে বুজাব লাগে যে সৃষ্টি এই এখনেই, যি কোনো সময়ত দুখৰ সৃষ্টি অথবা নৰক হৈ যায় সেয়াই পুনৰ সত্যযুগত 'বহিস্ত' অথবা স্বৰ্গ হৈ যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণো এইখন সৃষ্টিতে সত্যযুগৰ সময়ত ৰাজত্ব কৰিছিল। বাকী সৃষ্টিততো কোনো বৈকুণ্ঠ নাই য'ত সৃষ্টি লক্ষ্মী-নাৰায়ণ থাকে। তেওঁলোকৰ চিত্ৰ ইয়াতেই আছে সেয়েহে নিশ্চয় ইয়াতেই ৰাজত্ব কৰি গৈছে। গোটেই খেল এই সাকাৰী জগতত (কৰপ'ৰিয়েল ৱৰ্ল্ডত) চলে। বুৰঞ্জী-ভূগোল (হিষ্টৰী-জিঅ'গ্ৰাফী) এই সাকাৰী জগতৰ হয়। সৃষ্টিবতনৰ কোনো বুৰঞ্জী-ভূগোল নাথাকে। কিন্তু সকলো কথা বাদ দি তোমালোকে নতুন জিণ্ডাসুক প্ৰথমে 'অল্ফ'ৰ (পিতাৰ) বিষয়ে শিকাব লাগে তাৰপাছত 'বে'ৰ (বাদশাহীৰ) বিষয়ে বুজাব লাগে। 'অল্ফ' হৈছে ভগৱান (গড), তেওঁ হৈছে পৰম আত্মা (ছুপ্ৰিম চ'ল)। যেতিয়ালৈকে এইটো সম্পূৰ্ণকৈ নুবুজে তেতিয়ালৈকে পৰমপিতাৰ প্ৰতি সেই স্নেহ (ল'ভ) নাজাগে, সেই আনন্দ নাহে কিয়নো প্ৰথমে যেতিয়া পিতাক জানিব তেতিয়া তেওঁৰ বৃত্তিকো জানি আনন্দিত হ'ব। সেয়েহে এই প্ৰথম কথাটি বুজিলেহে আনন্দিত হ'ব। ঈশ্বৰতো (গডতো) সৰ্বদা সুখী (এভাৰহেপী), আনন্দ স্বৰূপ। আমি তেওঁৰ সন্তান তেন্তে কিয়নো সেই আনন্দ থাকিব নালাগে! সেই উল্লাস কিয় নাথাকে। মই ভগৱানৰ সন্তান (আই এম চন অফ গড), মই সৰ্বদাসুখী মাষ্টাৰ ভগৱান (আই এম এভাৰহেপী মাষ্টাৰ গড)। সেই আনন্দ নাথাকিলে তেন্তে সিদ্ধ হয় যে নিজক সন্তান বুলি নুবুজে। ভগৱান সৰ্বদাসুখী কিন্তু মই সুখী নহয় (গড ইজ এভাৰহেপী বাট আই এম নট হেপী) কিয়নো পিতাক নাজানে। কথাতো সহজ হয়।

কিছুমানৰ এই জ্ঞান শুনাৰ সলনি শান্তি ভাল লাগে কিয়নো বহুত আছে যিসকলে জ্ঞান ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে। ইমান সময় ক'ত। বচ্ এই 'অল্ফ'ক জানিও যদি শান্তিত (চাইলেন্সত) থাকে তেন্তে সেয়াও ভাল। যেনেকৈ সন্ধ্যাসীসকলেও পাহাৰৰ ওহালৈ গৈ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত বহে। তেনেকৈ পৰমপিতা পৰমাত্মা, সেই সৰ্বোচ্চ শক্তি (ছুপ্ৰিম লাইট)ৰ স্মৃতিত থাকিলে সেয়াও ভাল। তেওঁৰ স্মৃতিৰে সন্ধ্যাসীও নিৰ্বিকাৰী হ'ব পাৰে। কিন্তু ঘৰত বহিতো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। তাততো সতি-সন্ততিৰ প্ৰতি মোহ জাগি থাকিব, সেইবাবেতো সন্ধ্যাস কৰে। পবিত্ৰ (হ'লী) হৈ যায় গতিকে তাত আনন্দতো আছে নহয় জানো। সন্ধ্যাসী সকলোতকৈ ভাল। আদি দেৱো সন্ধ্যাসী হৈছে নহয়। এয়া সন্মুখত তেওঁৰ (আদি দেৱৰ) মন্দিৰ থিয় হৈ আছে, য'ত তপস্যা কৰি আছে। গীতাতো কয় – দেহৰ সকলো ধৰ্মৰ সন্ধ্যাস কৰা। তেওঁলোক সন্ধ্যাস কৰি গ'লে মহাত্মা হৈ যায়। গৃহস্থীক মহাত্মা বুলি কোৱাতো নীতিবহিৰ্ভূত। তোমালোককতো পৰমাত্মা আহি সন্ধ্যাস কৰাইছে। সন্ধ্যাস কৰেই সুখৰ বাবে। মহাত্মা কেতিয়াও দুখী নহয়। ৰজাসকলেও সন্ধ্যাস কৰে তেতিয়া মুকুট আদি পেলাই দিয়ে। যেনেকৈ গোপীচন্দই সন্ধ্যাস কৰিলে, তেন্তে নিশ্চয় ইয়াত সুখ আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) লুকুৱাই কোনো ওলোটো কৰ্ম কৰিব নালাগে। বাপদাদাৰ পৰা কোনো কথা লুকুৱাব নালাগে। বহুত বহুত সাৱধান হৈ থাকিব লাগে।

(2) বিদ্যার্থীয়ে শিক্ষকক প্ৰত্যক্ষ কৰায় (ষ্টুডেন্ট চ'জ্ মাষ্টাৰ), যি পঢ়িছা সেয়া আনকো পঢ়াব লাগে। সৰ্বদা সুখী ভগৱানৰ সন্তান হওঁ, এইটো স্মৃতিৰে অপাৰ আনন্দত থাকিব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক আত্মাক উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ ভাৱনাৰে সন্মান (ৰিগাৰ্ড) দিওঁতা শুভচিন্তক হোৱা

প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা অৰ্থাৎ উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ বা আগবঢ়াই নিয়াৰ ভাৱনা ৰখা অৰ্থাৎ শুভ চিন্তক হোৱা। নিজৰ শুভ বৃত্তিৰে, শুভ চিন্তক স্থিতিৰে আনৰ অৱগুণকো পৰিৱৰ্তন কৰা, কাৰোবাৰ দুৰ্বলতা বা অৱগুণক নিজৰ দুৰ্বলতা বুলি ভাবি বৰ্ণনা কৰাৰ সলনি বা বিয়পোৱাৰ সলনি সামৰি লোৱা আৰু পৰিৱৰ্তন কৰা – এয়া হ’ল সন্মান দিয়া। ডাঙৰ কথা ক’ব কৰা, নিৰাশজনক শক্তিশালী কৰি তোলা, তেওঁৰ সংগৰ ৰঙত নহা, সদায় তেওঁকো উৎসাহ-উদ্দীপনাত অনা - এয়া হ’ল সন্মান দিয়া। এনেকৈ সন্মান দিওঁতাজনেই শুভচিন্তক হয়।

ম্লোগান:

ত্যাগৰ ভাগ্য সমাপ্ত কৰোঁতা হৈছে পুৰণা স্বভাৱ-সংস্কাৰ, সেইবাবে ইয়াকো ত্যাগ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!